

Indenrigsministeren (Rode): Under Forsvarsministerens Fraværelse skal jeg tillade mig at anbefale disse to Lovforslag, som er naaet til dette Ting efter enstemmig Vedtagelse i Landstinget. Det ene Lovforslag — de maa jo omtales under eet — angaar Nedlæggelsen af Bogø Lodseri. Oprindeligt har der været ansat to Lodser nede paa Bogø. For en Menneskealder siden døde den ene, og en ny blev ikke ansat. Den nuværende Lodser er gammel og svagelig og ønsker sin Afsked, og man mener, det ikke er nødvendigt at bibeholde et særligt Lodseri paa Bogø, da det ikke længere er til nogen Nytte. Det andet Lovforslag gaar ud paa, at den Revision af Loven om Lodsvesenet, som i Henhold til § 60 i Lodsloven af 8. Juni 1912 skulde foretages, nu udskydes fra Aaret 1915 til 1916. I en Række Bemærkninger til Lovforslaget er der gjort Rede for, hvorfor Forslaget om Udsættelsen har været nødvendig. Jeg skal, som sagt, i Forsvarsministerens Fraværelse anbefale det høje Ting at gaa ind paa Revisionens Udsættelse og paa Nedlæggelsen af Bogø Lodseri.

Birch: Venstre kan stemme for begge de foreliggende Lovforslag, idet vi bøjer os for den Begrundelse, der bl. a. er fremsat i Bemærkningerne til Lovforslagene.

Naar vi overhovedet vil knytte nogle Bemærkninger til Lovforslaget om den udsatte Revision, skyldes det den Omstændighed, at man oppe i Landstinget har gjort dette Lovforslag til Genstand for en ret udførlig Omtale og navnlig er kommet ind paa at berøre et Punkt, der i sin Tid, da Loven i 1912 var til Behandling her nede, førte til en, om jeg saa maa sige, hidsig Disput, nemlig Forholdet „Farvandslodsnings“. Om dette Forhold, som jeg om et Øjeblik skal komme ind paa, blev der i Landstinget af forskellige Taler sagte, at de Fordelingstal, man her havde opstillet, var uheldige. Et enkelt Medlem gik saa vidt, at han sagde, at Fordelingstallene sikkert var gale. Det er disse Bemærkninger, der giver mig Anledning til at tage Ordet om Sagen, og jeg beder om i nogle faa Minutter at maatte opholde det høje Ting med en Fremstilling af Sagens Historie.

Det foreliggende Lovforslag er kommet ret pludseligt ned i dette Ting, og jeg har derfor ikke haft Tid til at faa mine Papirer vedrørende Udvalgsbehandlingen frem hjemmefra; jeg beder derfor om Undskyldning, hvis jeg paa noget Punkt

skulde huske fejl. Jeg skal for øvrigt bestræbe mig for at gøre min Fremstilling saa nøgtern, at selv min Modstander fra 1912 forhaabentlig vil anerkende, at den er rigtig. Det her omtalte Forholds oprindelige Grundlag var, at Lodsninger gennem Store Bælt udelukkende tilhørte Frederikshavn og Nyborg Lodserier. For forholdsvis faa Aar siden fik imidlertid Helsingør Lodseri Lyst til at udvide sig, og paa en Maade, som aldrig er blevet nøje oplyst, formaaede det Marineministeriet til ad administrativ Vej at støtte dets Ønske saaledes, at Helsingør Lodseri ikke blot fik Ret til at lodse i Store Bælt, men endog fik Eneret paa visse Lodsninger. Denne Omstændighed førte selvfølgelig med sig, at der Gang paa Gang kom Klager fra Frederikshavn og Nyborg Lodserier, og man saa endog, at disse søgte deres Kolleger i Helsingør. Resultatet af disse Stridigheder blev, at Helsingør Lodseri maatte tilbagebetale endog meget betydelige Beløb til de to andre Lodserier. Da dette høje Ting i 1912 havde et Forslag til Lodslov til Behandling, fandt man det rigtigt at søge en Løsning af dette Spørgsmaal, og man fastslog derfor, at Indtægterne af Farvands- og Langlodsninger, udførte af Frederikshavn, Nyborg og Helsingør Lodserier, skulde gaa i en fælles Kasse, hvis Indhold derefter skulde deles efter visse Forholdstal mellem de tre Lodserier, nemlig 40, 40 for Lodserierne i Frederikshavn og Nyborg og 20 for Helsingør Lodseri, efter at der dog var fradraget en vis Procentdel, som den, der udførte Lodsningen, skulde have for sin Ulejlighed. Ved Udfindelsen af disse Fordelingstal gik Udvalget ud fra en Opgørelse af Indkomsterne for Farvands- og Langlodsninger for Aarene 1906—10. Denne Opgørelse førte til, at man, som sagt, kom til: 40, 40, 20.

Men her maa det navnlig huskes, at Udvalget i sin Betænkning klart udtalte, at man med Hensigt havde valgt det nævnte Femaar, idet Helsingør i en Del af dette slet ikke eller kun for en meget ringe Del havde haft Del i Lodsningen i Store Bælt, medens det i de sidste af de fem Aar havde haft Del i den. Udvalgets Hensigt var altsaa netop den, at man her skulde gaa en Mellemvej, saa at man ikke med Hensyn til Indkomster førte Helsingør helt tilbage til den Tid, hvor det intet havde at gøre med Store Bælt-Lodsningerne, men paa den anden Side ikke lod det nyde fuld Udbytte af den Lodsning, Lodseriet maatte tilvende sig i Store Bælt. Men